

CSILLIK KRISTÓF

Idegen klíma

Tekergő utakon végül a partra,
ahol a tenger sziklás kerteket nyaldos.
A nap még egy utolsót dőf feléd,
s megnyugszik, hogy már elmehet.
Te csak állj a hullámokba térdig:
ugye milyen idegen ez a klíma?
Szemed árkaiban az évek
lassan kövülő hordaléka.
Most vedd le az életed, mint egy prémes kabátot,
és dobd a vízbe zsinegre kötve.
Hagyd úszni, félj, hogy nem találod,
kiálts egy nevet a sűrűsödő ködbe.
Ágak közt átsejlő telihold van.
A többi: sár, kő és homok.
Ne nézz le, érzed úgyis:
arcod a tengerbe csorog.
Városkánkat bejárja hát
macskatalpain a csend,
reggelre fehér virággá száradnak
a sós fröccsök ruhádon.

Egy macska integető fülei

Így megyek, vörös kabátban
csattogó hidak teste alatt,
és a poros sávban egyedül
számolgom a halakat.
Jégtű virít a korlátokon,
macska fúj rám és elrohan,
mintha nem fázna, égetné
talpunk alatt a lávafolyam.
Ahogy iszkolt, lebegett füle,
integetett, de nem felém.
Hány estét kóboroltam át
lakályos fazekam fenekén?
Szemem mögött ülök. Mindig.
Álmodni csak ébren, gyalog.
Nem tudom, mi voltam régen.
Akár az, mi most vagyok.
Rák, talán. Fényes vödörben.
Csápjaim társakat súroltak,
egymásnak ütköztünk untig,
mégsem éreztük zsúfoltnak,
lebegtünk, nyákosan zizegve,
és örültünk, ha úsztunkban néha
villant az ég gyöngyöző karéja.

Mindig kell mondani

Pattogó lufik egy domboldalon,
és szélbe szórt szirmokként táncolsz
a késhegyen mért, őszi napsütésben.

Ujjaimat a laza földbe túrom,
körök és örvénylés végig a tájon,
észrevétlenül gyűlő futóhomok,
látod, szebb vagy így, ha nem figyelsz.

Vöröslő ágak között a sejtelem,
ez a régi, távoli zúgás,
amit évekkal később értettem meg,
amikor fejfel a színültig telt kádban
ordítottam a lefolyóba.

Csontig lekopva térdeim,
egész délelőttök a szőnyegen,
haldokló növényt mész locsolni
és kisiklik ujjaim közül a szoknyád,
a finomra sodrott fonalak,
ujjak közt pezsgő homokszemek.

Hányszor kellett volna mondani,
mindig kell mondani,
akkor is, ha idegesen ciccentgetsz,
mert belepofázok valami műsorba,
sajnálom, szombat lehet vagy vasárnap,
vagy elterülünk egy domboldalon
és görcsbe rándul a talpad.

